

L'ELOI MADRIÀ

L'Eloi Madrià, el típic atípic dels campaments. Quan és l'hora de començar ell ja fa estona que hi és amb en Jaume fent baixar el que els fa nosa i deixant-nos a punt per muntar el campament.

Com sempre i com a Cassà, amb trenta feines entre mans: encarregat de recollir les essències culinàries per fer ben gustosos els rostits; inventor de la parada dels camells a la fira per a la mainada: feia anar set camells i recollia les pilotes amb dues mans; organitzador del mini ping-pong d'Albanyà i les 5 hores de Maçanet; juntament amb en Xevi Viñas i en Joan Guai, picapedrer oficial de les latrines, cuiner: de les seves crepes a Maçanet encara se'n parla.

Curiositats: domina dos idiomes: el català i el pastoril. En una nit de gala ens va venir de roker tirolès.

Ve poc, silencios i pedalant, però es fa notar.

LA MARTA MIRALLES

Més coneguda com "La Tupina". Fa un parell d'anys va entrar a formar part de la família dels campaments. Va arribar amb setze anys, plena de vida i alegria, però també plena d'innocència. Per a nosaltres era com una germana petita. Tot el que d'ella sortia, ens feia gràcia: la seva cridanera veu, aquelles llaminadures que nosal-

tres recordarem haver gaudit anys enrera, aquelles sorolloses notes que feia sortir d'un orgue que dormia al seu costat, i també aquells terrífics crits quan descobria una aranya dins la tenda... tot plegat: una original i preciosa criatura! Ara, la Marta és diferent: les llaminadures continuen sens faltar, els bruels són inevitables,... però aquella nena s'ha convertit en dona amb divuit anys. Ha canviat aquell orgue per una dolça guitarra. Continua plena de vida i alegria, però sap quan ha de jugar i quan ha de manar.

Intel·ligent, simpàtica, li agrada de preparar jocs, també sap estar-se a la cuina, encara que no li agrada tant cansar-se corrents. La seva tímidesa fa que no canti com ho hauria de fer a les vetllades... però si alguna cosa cal destacar de la Marta, és el seu somriure crònic que encomana alegria als qui l'envolten.

Fa poc que està entre nosaltres i sembla que siguin deu anys. S'ha convertit en una persona admirada pels nanos i per nosaltres mateixos. Una simpatia especial, una forma d'adaptar-se perfecta i una personalitat que li creix junt amb els anys fan d'ella una monitora a la que qualsevol campament li encantaria tenir.

EN TONI MUÑOZ

D'en Toni, els qui l'hem conegut com a monitor —ja que per as-

sumptes personals va dir adéu als campaments a Albanyà-85—, tant podríem dir que era molt exigent i dur, com que era molt senzill i de la broma.

Davant la mainada es mostrava seriós, molts de cops inclús amenaçador. La seva veu imposava i, qualsevol frase seva es convertia en una ordre per als nanos, a qui dedicava el temps just i necessari i prou. La resta del dia, s'encarregava de la intenció del campament. Per això, va fer noves amistats amb les botigueres dels pobles de la Garrotxa—com ara, la carnissera de la Canya—.

Quan no hi havia mainada, la seva actitud canviava radicalment: molta broma, gresca i col·laboracions extremes on les hagués de tenir. Per exemple, entonant la segona veu del "Meu Avi" davant els pares, o interpretant magistralment la persona de FUMANTXÚ en ocasió de la diada xinesa. També fou el primer pregoner de les Olimpíades de la Colla—cosa que ha esdevingut ja tota una tradició—.

I quan vertaderament podíem veure a l'autèntic Toni, era després de sopar, quan els nanos ja eren al llit: ell sempre al costat de la guitarra, amb un got de moscatell, quatre carquinyolis i no hi havia qui l'aturés.

Des de l'estiu-85 cap aquí, als campaments de la Colla ha quedat una vacant que encara no ha pogut ésser substituïda.

